

Σοκ και προβλήματα από τον ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων

Ακρωτηριασμένη θηλυκότητα

► Το βασανιστήριο του ακρωτηριασμού γεννητικών οργάνων περιγράφει στον «Π» η Λέιλα Χουσεΐν, η οποία μάχεται για να δώσει τέλος στο έθιμο το οποίο είναι βαθιά ριζωμένο σε χώρες όπως τη Σομαλία

ΓΡΑΦΕΙ

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Η Λέιλα Χουσεΐν, κατάγεται από τη Σομαλία. Υπέστη ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων στα 7 της χρόνια, στη διάρκεια μιας τελετής, ενώπιον συγγενών και φίλων της οικογένειάς της. Της πήραν δώρα και της έδωσαν ευχές, γιατί στη Σομαλία ο ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων -όσο δύσκολο κι αν είναι να το κατανοήσουμε- είναι γιορτή.

Σήμερα ζει στο Λονδίνο. Μετανάστευσε εκεί με τους γονείς της στην ηλικία των 12 εξαιτίας του εμφυλίου πολέμου στη χώρα της. Σπούδασε ψυχολογία, για να αντιμετωπίσει πρώτα η ίδια το σοκ που υπέστη και τα ψυχολογικά τραύματα που της δημιουργήθηκαν, και μετά για να βοηθήσει και άλλες γυναίκες που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα. Εδώ και 7 χρόνια, εργάζεται με κορίτσια που έχουν υποστεί ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων. Στόχος της είναι αυτή η γενιά να μην ακρωτηριάσει τα δικά της παιδιά. Η ίδια έχει μια κόρη 7 χρονών, η οποία δεν υπέστη και ούτε πρόκειται να υποστεί το βασανιστήριο. Στην Κύπρο βρίσκεται για τους σκοπούς της εκδήλωσης «Τέλος στον Ακρωτηριασμό των Γυναικείων Γεννητικών Οργάνων» του Μεσογειακού Ινστιτούτου Μελετών Κοινωνικού Φύλου και του Γραφείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Κύπρο.

Τα όσα ανέφερε η Λέιλα στον «Π» για την εμπειρία της και τις εμπειρίες εκατομμυρίων άλλων γυναικών, αποκαλύπτουν σοκαριστικά το μέγεθος του προβλήματος, το οποίο αφορά και την Κύπρο.

Ξέρεις τι σε περιμένει

«Από την ηλικία που έχεις αντίληψη γνωρίζεις ότι θα υποστείς ακρωτηριασμό. Είναι κάτι πολύ φυσικό. Όλες οι γυναίκες γύρω σου το έχουν κάνει» αναφέρει η Λέιλα, σε μια προσπάθεια να εξηγήσει πώς τα παράλογα γίνονται λογικά με τη δύναμη της βαθιά ριζωμένης παράδοσης σε κοινωνίες όπως αυτήν που γεννήθηκε. «Και λίγο πριν φτάσει εκείνη η ώρα, περίπου στα 7 σου χρόνια», συμπληρώνει, «το μόνο που σε προβληματίζει είναι ότι πρόκειται να εκθεθείς μπροστά σε όλο τον κόσμο, ο οποίος θα δει τα γεννητικά σου όργανα». Το αθώο παιδικό μυαλό δεν μπορεί να συλλάβει το μέγεθος του βασανιστηρίου, το οποίο δεν περιορίζεται δυστυχώς στους φρικτούς πόνους της διαδικασίας του ακρωτηριασμού.

Η Λέιλα χαμογελά στον φακό του «Π». Το μήνυμά πρέπει να είναι θετικό, αναφέρει.

Γιατί χαμογελάνε όλοι;

«Είναι τόσο περίεργο, που αγγίζει τα όρια της τρέλας. Οι πόνοι είναι φρικτοί, το σοκ τεράστιο. Κι όμως, γύρω σου, είναι όλοι χαμογελαστοί και σου δίνουν δώρα. Είσαι το επίκεντρο μιας τελετής που όλοι σε χαϊδεύουν και σου λένε όμορφα λόγια. Και τότε, εσύ μπερδεύεσαι. Τόσο καλό είναι που πονώ τόσο φρικτά; Γιατί χαμογελάνε όλοι;»

Το σοκ κατά τη διαδικασία είναι τόσο μεγάλο που μπορεί, όπως εξηγεί, να προκαλέσει ακόμα και το θάνατο. «Αν ακόμα επιβιώσεις από αυτό, δεν είναι κάτι που περνά και ξεχνιέται. Πέραν των σωματικών προβλημάτων που δημιουργεί, προκαλεί και ψυχολογικά τραύματα. Και μόνο η ανάμνηση της διαδικασίας προκαλεί πανικό».

Κορίτσια στα οποία παρέχει συμβουλές, πολλές φορές βιώνουν κρίσεις πανικού. «Όταν ξαπλώνουν, τα πόδια τους τρέμουν σε σημείο που δεν μπορούν να το ελέγξουν και κλαίει ασταμάτητα. Δεν το συνειδητοποιούν, αλλά όλα οφείλονται στις αναμνήσεις από τον ακρωτηριασμό».

Εισιτήριο για τον γάμο

Η Λέιλα δεν τα βάζει με τη μητέρα της για ό,τι της συνέβη. Όταν ζήσεις σε κοινότητα η οποία εφαρμόζει αυτή την πρακτική, κατανοείς ότι οι γονείς σου το κάνουν γιατί το θεωρούν χρέος τους. «Διαφορετικά θα απομονώσουν την κόρη τους, θα την θέσουν

εκτός του συστήματος», γιατί ο ακρωτηριασμός αποτελεί το εισιτήριο για το γάμο και τη μητρότητα. «Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούσε να το σταματήσει. Και τότε λες: «Ό,τι έγινε, έγινε. Πρέπει να δούμε πώς να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση από εδώ και μπρος. Και ορκίζεσαι ότι δεν θα συμβεί στα δικά σου παιδιά».

Αυτός είναι και ο στόχος και η ελπίδα της Λέιλα. Γι' αυτό εργάζεται. Γι' αυτό ταξιδεύει στις χώρες του κόσμου αναλύοντας το πρόβλημά της. Για να σωθεί αν μη τι άλλο η νέα γενιά. Η γενιά της κόρης της και των παιδιών της κόρης της.

Αφύπνιση στην Ξενιτιά

Ο πόνος δεν είναι αρκετός για να αντιληφθεί μια γυναίκα που ζει στις κοινότητες που εφαρμόζουν την πρακτική ότι αυτό που βιώνουν δεν είναι φυσιολογικό. Η αφύπνιση έρχεται όταν οι γυναίκες αυτές ξενιτεύονται σε χώρες της Ευρώπης. «Βλέπουν τις φίλες τους που δεν χρειάζεται να κάνουν 20 λεπτά στην τουαλέτα για την πιο απλή φυσική, ανθρώπινη ανάγκη, που δεν νιώθουν φρικτούς πόνους στη διάρκεια της περιόδου, γιατί τις έχουν κλείσει με ράμματα τόσο πολύ που με το ζόρι μπορεί να εισχωρήσει ένα σπρίτο. Τότε είναι που έρχεται το πραγματικό μπερδεμα, όχι μόνο για τις κοπέλες από τις κοινότητες που εφαρμόζουν την πρακτική, αλλά και για τις Ευρωπαϊκές φίλες τους. Πόσο

δε μάλλον, για τους καθηγητές και τους δασκάλους τους, οι οποίοι δεν μπορούν να κατανοήσουν την εικονοσάλεπη απουσία στην τουαλέτα, ούτε τις συχνές απουσίες από το σχολείο λόγω περιόδου. Να, γιατί το θέμα πρέπει να γίνει γνωστό στην Ευρώπη. Να, γιατί μας αφορά όλους».

Το σεξ έρχεται τελευταίο

Το γεγονός ότι οι γυναίκες που υφίστανται ακρωτηριασμό γεννητικών οργάνων δεν έχουν ποτέ οργασμό έρχεται τελευταίο στην ιεράρχηση των προβλημάτων που δημιουργεί το βασανιστήριο, σύμφωνα με τη Λέιλα.

«Ο πόνος που νιώθουν είναι τόσο έντονος κατά τη διάρκεια της ερωτικής πράξης, που την ώρα εκείνη προσπαθούν να σκεφτούν οτιδήποτε άλλο, ή ακόμη και να οργανώσουν τις δουλειές της επόμενης μέρας. Τι θα μαγειρέψουν, τι δουλειές θα κάνουν κλπ».

Τα πράγματα είναι πολύ πιο εύκολα και θετικά για τις γυναίκες που έχουν ευαισθητοποιημένους συζύγους, οι οποίοι δίνουν τη συγκατάθεσή τους για να γίνει επέμβαση διάνοιξης της συρραφής, έτσι ώστε αν μη τι άλλο, να μην νιώθει πόνο η γυναίκα στη διάρκεια της ερωτικής πράξης.

Αφορά και την Κύπρο

Οι περισσότεροι από εμάς (ειδικά αν είμαστε γυναίκες) δοξάζουμε τον Θεό, που δεν γεννηθήκαμε σε μια κοινότητα η οποία για να σου δώσει λόγο ύπαρξης, θα πρέπει να σε ακρωτηριάσει. Όμως, το πρόβλημα δεν είναι μακριά από εμάς. Τα κύματα μεταναστών στη χώρα μας το έχουν φέρει έξω από την πόρτα μας. Γιατί δεν πρέπει να κλείσουμε τα μάτια; Γιατί τα κορίτσια αυτά ανήκουν στο κοινωνικό σύνολο. Οφείλουμε να γνωρίζουμε για την ιδιαιτερότητά τους και να τις βοηθήσουμε να απεγκλωβιστούν από τα στενά όρια της κουλτούρας τους.

«Στο Λονδίνο γνωρίζω περίπτωση νοσοκόμας η οποία υπέστη τέτοιο σοκ στη θέα του ακρωτηριασμού των γεννητικών οργάνων της ετοιμόγεννης γυναίκας που εγκατέλειψε το χειρουργείο λιπόθυμη, ενώ ο γιατρός για αρκετή ώρα δεν ήξερε πώς να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Και οι γυναίκες από τις κοινότητες αυτές δεν επιτερόνται γυναικολόγο, ακόμα και στη διάρκεια της εγκυμοσύνης, μέχρι και την τελευταία στιγμή».

Το παράδειγμα της Λέιλα είναι χαρακτηριστικό της ανάγκης για επιμόρφωση γιατρών, νοσηλευτικού προσωπικού, αλλά και εκπαιδευτικών για το θέμα.